

Yêu thầm

Lúc đi học, tôi thương thầm một anh học trên mình hai khóa. Anh ấy là tâm điểm của đám bạn tôi bàn tán mỗi khi thấy anh tình cờ đi qua. Và khi tôi nhìn thấy anh ấy kéo tấm đệm hỗ trợ môn thể dục ở giữa sân trường thì khi đó anh ấy cũng chính là tâm điểm của tôi. Tôi bắt đầu chơi thân hơn với các bạn nữ hay buôn chuyện về anh ấy, tôi hỏi và chăm chú nghe hết tất cả mọi chuyện từ anh ấy. Anh ấy học giỏi, đẹp trai, cư xử tử tế với mọi người. Và như thế tôi đã yêu anh ấy.

Tôi bắt đầu cố tình đi học sớm hơn để được gặp anh ấy lúc tan trường, những lúc học môn thể dục tôi cố nhìn lên phía cánh cửa ấy hy vọng gặp thấy được anh ấy lúc bước ra. Lòng tim như reo lên mỗi khi nhìn thấy anh ấy, mọi hành động của anh ấy đều cuống hút ánh nhìn của tôi - lúc đó trong mắt tôi chỉ có anh ấy. Chỉ một ngày không nhìn thấy anh ấy đúng như “lịch trình” lòng tôi bỗng râm rang mấy câu hỏi rằng anh ấy đang ở đâu nhỉ ? Anh ấy có bị sao không ? Không phải hôm nay anh ấy nghỉ học chứ ? Cả ngày hôm đó tôi như gặp chuyện không may, cứ lo lắng suy nghĩ lung tung, chột ngời thơ thần nhìn trang giấy với gương mặt đậm nét buồn.

Anh ấy không ăn quà vặt khi đến trường. Anh ấy thích uống nhất là coca lúc nào cũng thấy anh ấy uống coca và chỉ duy nhất coca. Anh ấy thích đọc Thám tử lừng danh Conan tôi nghe mấy cô bạn nói vì từng thấy anh ấy đọc tập mới nhất của truyện và rồi tôi cũng đã từng thấy trong cặp anh một quyển cona mới toanh. Anh ấy rất thích học môn toán - anh ấy còn là học sinh giỏi toán cấp trường. Anh ấy thích chơi cầu lông, mỗi buổi học thể dục anh đều ở lại chơi đến trời chập tối mới về. Trường có tổ chức giải đấu thể thao tôi chỉ đi xem mỗi môn cầu lông nhưng không cổ vũ nói đúng hơn là không dám cổ vũ. Tôi chỉ nhìn và gần như không dám thổ lộ một cảm xúc nào mặt dù tôi rất muốn reo lên tên anh ấy mỗi khi anh ấy thắng. Tôi có mặt mỗi trận đấu của anh ấy, luôn đưa mắt dõi theo anh ấy và đợi khi anh ấy ra về mới bước xuống khỏi khán đài thui thủi đi về.

Và thế đấy, tôi yêu thầm anh ấy hai năm, trong hai năm ấy niềm vui nỗi buồn của tôi đều xuất phát từ anh ấy. Yêu anh ấy giúp tôi yêu môn toán, tôi học chăm môn toán cố gắng lấy điểm tối đa và không biết tự bao giờ tôi thật sự yêu thích môn học với những con số này. Tôi thuộc nằm lòng mỗi vụ án của

thám tử Conan, tôi chơi được cầu lông và cũng đã quen mùi vị của coca, tôi còn sâu các nắp lon coca lại thành một sâu dài. Tôi yêu anh ấy tôi yêu luôn tất cả những gì thuộc về anh ấy. Anh ấy luôn là động lực và niềm cảm hứng cho tôi. Đó có lẽ là vì “yêu ai yêu cả đường đi”. Hai năm tôi yêu thầm anh ấy và chưa bao giờ tôi nghĩ mình dừng cảm để nói với anh ấy điều đó, tôi sợ . . . sợ rằng anh ấy sẽ nói rằng không yêu tôi, thậm chí anh ấy còn không ấn tượng về tôi, sợ rằng khi ấy tôi không còn đủ nghị lực dù chỉ để yêu thầm. Tôi nhớ đã từng nghe đâu đó câu nói: “Yêu đơn phương là hình thức rất hay...Ta có thể yêu bất cứ ai, bất cứ khi nào và chia tay 1 cách không gây tiếng động”. Tôi chợt cười, giấu vào lòng cảm giác hạnh phúc của mối tình đơn phương.

Anh ấy có bạn gái, tôi nghe các cô bạn cùng lớp nói vậy. Lòng tôi thắt lại, tôi muốn khóc, tôi giận anh ấy và như một người bạn gái thật sự - tôi ghen ... tôi cảm giác rằng anh ấy có lỗi với tôi, tôi thấy mình bị phản bội và tôi không chấp nhận được chuyện này. Đêm ấy tôi đã khóc, khóc rất nhiều tôi buồn lắm và rồi thiếp đi. Bạn gái anh ấy - học chung khóa với anh ấy, chị ấy rất đẹp, học giỏi tôi nghe các bạn trong lớp nói về chị ấy bằng một giọng rất ngưỡng mộ rằng họ là một cặp trời sinh, cực kỳ xứng đôi. Tôi rơi xuống tuyệt vọng... Tôi thấy thương bản thân mình, tôi thương tôi vì tôi không đẹp như chị ấy, tôi không học giỏi bằng chị ấy và hơn hết tôi không được tình yêu của anh ấy. Có lẽ tôi nên biết rằng chuyện này rồi sớm muộn gì cũng xảy ra nhưng tôi đã không biết rằng nó khó chịu đến như vậy, tôi nghĩ về những ngày hạnh phúc tiếp theo của hai người họ và địa ngục của tôi ở phía trước.

Họ chia tay - chỉ một tháng sau đó họ chia tay. Các bạn của tôi nói về họ như vậy. Các bạn tôi nói rằng thấy chị ấy khóc rất nhiều và cố níu lấy tay anh ấy bảo đừng đi ... Và thật ra thì hai người họ không yêu nhau đúng hơn là anh ấy không yêu chị ấy. Chính chị ấy là người đeo đuổi, chị ấy là bạn của một người bạn thân của anh ấy và họ thân nhau, luôn xuất hiện cùng nhau như mọi người đều thấy, chỉ là anh ấy không phải là yêu chị ấy. Anh thân với chị như một người bạn và đi chung với chị như chị muốn. Nhưng khi anh nhận ra được chị yêu anh đến nhường nào thì anh đã nói rõ “rằng anh đã yêu người khác”. Tôi chợt cảm thấy chạnh lòng, tôi cảm thấy chị ấy giống tôi và có lẽ tôi cũng sẽ như chị ấy nếu tôi nói với anh ấy rằng tôi yêu anh. Tôi rồi rồi, không hiểu cảm xúc mình nên vui vì tin anh chia tay hay nên buồn; Anh đã yêu người khác .. anh đã yêu người khác .. hay thật.

Tôi đi về như người vô hồn, mặt tôi rủ rượi và đầu óc nghĩ chuyện mong lung, rằng cuộc sống thật đáng buồn. Một người đứng trước mặt tôi chặn ngang đường tôi đi và có lẽ bạn trai đó không muốn cho tôi đi qua. Tôi ngẩng đầu lên vẻ khó chịu, chợt tim tôi vang lên mắt tôi mở to ... thật bất ngờ và thật khó hiểu .. là anh ấy và anh ấy đang nhìn chằm chằm vào tôi .. không nói gì. Tôi như nín thở đó đầu óc giờ đây kiểm soát được ngay người ra đó nhìn anh. Anh nắm lấy cổ tay tôi và nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em, đi theo anh nha.

Anh kéo tay tôi đi về phía lớp học. Tôi cứ bước theo sau anh và cũng không có ý nghĩ phải làm điều gì khác. Tôi sắp xếp lại mọi thứ. Tôi và anh không quen nhau, chưa hề nói chuyện cũng không có bạn chung với nhau và gần như là không có chuyện gì để nói với nhau. Tôi cảm thấy khó chịu với đầu óc kém thông minh bất chợt của mình. Dừng lại trước một lớp học đã khóa cửa, anh thả tay tôi ra xoay người lại, hai tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai tôi anh ấy cúi xuống nhìn vào mắt tôi; tôi cảm thấy khó thở, tôi đang ở rất gần anh ấy, nhìn vào mắt anh ấy-điều mà tôi luôn tưởng tượng và hằng mong ước trước đây. Nhưng giờ sao tôi không cảm thấy vui mừng, thay vào đó là lo sợ tôi không hiểu vì sao tay chân tôi bủn rủn, tim đập nhanh hơn.

- Anh đã yêu thầm em hai năm và giờ anh nghĩ mình đã đủ dũng cảm để nói trước mặt em rằng Anh yêu em, làm bạn gái anh nhé.

Tôi thở mạnh ra và như rằng không tin vào tai mình nữa, cả mắt nữa có đáng tin không ? Và đây có phải trò đùa Mọi thứ trong đầu tôi rồi tung lên, tôi không còn lý trí gì nữa. Tôi chỉ lắp bắp lại

“Anh yêu em .. yêu em”.

Anh ấy căng thẳng nhìn tôi chờ đợi câu trả lời, bỗng nhiên anh ấy nhếch miệng cười

-Anh yêu em. Yêu cô gái có nụ cười hiền lành, yêu cô gái anh nhìn thấy trước cửa lớp mỗi khi anh chơi cầu lông, yêu cô gái anh luôn nhìn thấy ở khán đài lúc anh đấu giải, yêu cô gái có cùng sở thích thật giống anh...

Đôi mắt tôi long lanh nhìn anh, giọt nước mắt đọng đầy chực chờ rơi xuống

nhưng tôi đang cười, tôi cười rất tươi và nói rằng “tôi cũng yêu anh”. Tôi không dám nhìn anh vì biết cuối người xuống và sà vào ôm chầm lấy anh, giọt nước mắt rơi xuống thấm vào áo anh. Bao nhiêu cảm xúc òa lên tôi cố nén tiếng nức nở ôm chặt lấy anh. Anh xoa tóc tôi nhẹ nhàng và tôi cảm nhận được anh đang cười. Chỉ mấy phút thôi mà tôi như đang ở hai thế giới. Giờ trong tôi chỉ đang ngập tràn hạnh phúc.

Chúng tôi ngồi lại với nhau nói chuyện cạnh một góc cây gần trường. Tôi cũng không biết là mình đã ngồi đó bao lâu. Tôi nói với anh rằng tôi cũng yêu thầm anh hai năm mà không hề dám nói. Anh chỉ cười xoa tóc tôi và kéo tôi vào lòng. Tôi thả lỏng

- Chúng ta đã yêu thầm nhau hai năm, có phải mình đã đánh mất hai năm vô ích không anh ?

- Là vì có hai năm này nên anh đã chắc chắn được tình yêu thật sự của mình. Và chúng ta còn cả đời để bên nhau mà ...

[...] Ngồi tựa vào lòng anh đọc sách, bỗng nhớ lại kỷ niệm hạnh phúc ngày ta gặp nhau.